

'Eten is een religie geworden'

HOEWEL RENATE DORRESTEIN ZELF EEN VAN de gelukkigen is die nooit aan de lijn hoeven te doen, is eten echt het oerthema van de schrijfster. Ook in haar nieuwste roman *Zeven soorten honger*, dat zich afspeelt in een uiterst exclusief kuuroord voor veel te dikke captains of industry, dist ze met smaak een spannend verhaal op dat onder meer over onze verstoorde relatie met eten gaat.

door Paola van de Velde

'Eten hoort bij mij, zoals mijn handschrift of de kleur van mijn ogen', zegt Renate Dorrestein, terwijl ze groene thee schenkt aan haar eettafel. Voor de gasten dan, zelf neemt ze lekker koffie en rookt ze een shag-gie.

„Het thema komt altijd weer boven drijven. Het is zo heerlijk alledaags. Daar houd ik van. Dat op het oog zo geruuststellende van voedsel. We kunnen niet zonder. Maar velen kunnen ook niet goed met. Zij zijn dwangmatig met eten bezig.”

Discreet

In *Zeven soorten honger* volgt de lezer een bewogen week uit het leven van Nadine en Derek Ravendorp, een ondernemersechtpaar dat al 25 jaar met succes het William Banting Instituut runt. Maatschappelijk zeer geslaagde mannen die kampen met te veel lichaamsvet kunnen hier discreet terecht om hun overvullige kilo's kwijt te raken.

Opgeven is geen optie. Wie de villa verlaat zonder zijn streefgewicht behaald te hebben, kan fluiten naar

zijn inleg - een netto jaarinkomen! Die stok achter de deur werkt. Toch begint het businessmodel van het stel haarscheurtjes te vertonen. Ook al omdat zowel Nadine, als Derek kleine en grote problemen voor elkaar verborgen houden.

„Ik liep al jaren met dit idee van zo'n kuuroord rond”, vertelt Dorrestein.

„Ik ken namelijk zo'n type topman: Dirk een vage kennis uit het vastgoed, schatthemeltjertijk. Op een keer bezocht ik hem met mijn vriend in Spanje, waar we op vakantie waren geweest. We reden terug naar de luchthaven, Marbella kwam in zicht en omdat we nog tijd over hadden besloten we hem daar even op te zoeken.”

„Na wat koffietjes, kregen wij honger, het was al na lunchtijd, maar Dirk zei dat hij niet at. Hij was in zes maanden 60 kilo afgevallen. Ongelooflijk ongezond na-

tuurlijk. Maar hij had zichzelf op een draconisch crashdieet gezet, stond de hele nacht op een loopband en was cold turkey afgekickt van de liters champagne die hij anders altijd dronk.

„Het was de hel, zo bekende hij. Maar hij had het volgehouden omdat hij een weddenschap had afgesloten. Als hij zou falen zou hij een miljoen euro kwijt zijn. Maar het mooiste was, dat hij me toevertrouwde dat hij beslist had opgegeven als hij slechts om een half miljoen had gewed”, lacht de schrijfster.

Dorrestein wist meteen dat ze met dit gegeven iets moest doen. Toch lag het idee lang op de plank. „Totdat recent tot mij doordrong

hoeveel

mensen tegenwoordig geobsedeerd zijn door gezond eten. Je kunt de tv niet aanzetten of er is een kok aan het koken. Al je vrienden struinen boerenmarktjes af. Kook- en dieetboeken zijn niet aan te slepen. En als de nieuwe schijf van vijf gepresenteerd wordt, is dit bijkans wereldnieuws. Eten is een religie geworden. En zo kwam Dirk terug in mijn gedachten.”

Van obesitas tot anorexia, verschillende eetstoornissen komen aan de orde in haar smakelijke zomerroman. Dorrestein weet waar ze over praat. Haar zusje, dat zelfmoord pleegde, leed

jarenlang aan boulimia. Ze schreef er in 1988 de aangrijpende autobiografische roman *Het perpetuum mobile van de liefde* over. „Eten heeft ook met bestaanszekerheid te maken, met een gevoel van veiligheid”, stelt ze.

Maar natuurlijk gaat *Zeven soorten honger* over meer dan dat. „Vrienden die mijn boek hebben gelezen,

noemen het wel een lofzang op een bestendige langdurige relatie”, zegt Dorrestein. Daar zit veel waars in, want terwijl het voortbestaan van het William Banting Instituut, genoemd naar de allereerste dieetgoeroe in het Victoriaanse Engeland, wankelt, rijst ook de vraag of het huwelijk van de Ravendorpjes bestendig zal zijn.

„Het samen kilometers maken, daar gaat het om. Dat je uiteindelijk als twee oude paarden hals aan hals naar de stal mag klossen, een heetie tegen elkaar aan

leunend, allebei opgelucht omdat je geheimen en leugens er allang niet meer toe doen”, schrijft Dorrestein.

„Als het lukt een langdurige relatie op te bouwen is dat zo'n voorrecht”, zegt de schrijfster, die zelf ook al 26 jaar een gelukkige lat-relatie onderhoudt. „Dat intense gevoel van verknochtheid is heerlijk. Iedereen zoekt naar verbinding. Liefhebben is zo vormend en belangrijk. Of zoals de Russische schrijver Tolstoj het heeft gezegd: Alles wat ik begrijp, begrijp ik alleen maar omdat ik liefheb.”

Afkicken van lifers champagne

EEN GROOT EN DIVERS OEUVRE

Renate Dorrestein (1954) begon haar loopbaan als journaliste bij Libelle en Panorama. Ze debuteerde als schrijfster in 1983 met de roman *Buitenstaanders*. Inmiddels heeft ze een oeuvre van ruim twintig romans en enkele nouvelles op haar naam staan.

Twee van haar meest bekende en besproken boeken zijn autobiografisch: *Het perpetuum mobile van de liefde* (1988) dat over de zelfmoord van haar zusje gaat en *Heden ik* (1993) waarin de auteur openhartig vertelt over de ziekte ME die haar heeft getroffen.

In 1993 werd Dorrestein bekroond met de Annie Romeinprijs voor haar gehele werk.